

สมาธิวงโลก

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๖๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาเห็นใหม่ สิ่งที่มีคุณค่า มีคุณค่าไฉน สิ่งที่มีคุณค่าเวลาเราเกิดมา เราเกิดเป็นมนุษย์เกิดมา พบพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนาสอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ถ้าถึงที่สุดแห่งทุกข์นะ มันวางใจได้ เวลาหลงตา ท่านพูดไป บอกท่านเป็นคนว่างงาน ว่างงานเพราะว่าจิตของท่านไม่อยู่ในวิญญูะ ไม่อยู่ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะ พ้นจากวิญญูะไป เป็นคนว่างงาน คนว่างงานคือวิญญูะออกจากวิญญูะนี้ไปได้

การที่จะออกจากวิญญูะไปได้เห็นใหม่ ฟังธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เท่านั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมะไร เราตรัสรู้เองโดยชอบ ไม่มีใครตรัสรู้ อย่างนี้ ไม่มีใครรู้ได้อย่างนี้

การว่าไม่รู้ได้อย่างนี้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษามากับเจ้าลัทธิต่างๆ ถ้ามีใครเคยสั่งสอน มีใครเคยบอก มีใครคนชี้ทาง นั่นก็เขาจะมีคนที่รู้ได้ ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษาค้นคว้ามากับเขาหมดแล้ว มันไม่มีใครรู้ได้ ไม่มีใครชี้ทางได้ ไม่มีใครค้นคว้าได้

เวลาค้นคว้าสมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ มันก็เป็นเรื่องของฌานสมาบัติ เรื่องของฌานสมาบัติมันมีอยู่ ตั้งเดิมอยู่แล้ว ภาพเทวีลระลึกชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ เวลาเข้าฌานสมาบัติไปอยู่บน

พรหมได้ เวลาอยู่บนพรหม ภาพเทวิลอยู่ในพระไตรปิฎก หนังสือพระไตรปิฎกเห็นใหม่ เวลาก่อนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรมใจ

นี่เรื่องฉานสมาบัติ เรื่องอภิญา มันมีอยู่เดิมอยู่แล้ว มันมีอยู่โดยคนที่เขาทำได้ด้วยความซื่อสัตย์ของเขา เขาก็ทำได้ของเขาอย่างนั้น ในพรหมณในการบูชาธรรม การบูชาไฟๆ ในขุทฺติ ๓ พี่น้องก็บูชาไฟอยู่

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษากับเขาแล้วไม่เอาตามเขา สิ่งนั้นมันพ้นจากวิญญูะไปไม่ได้ คือไปเคารพ ไปบูชาสิ่งใด ก็ไปอยู่ที่อำนาจติของสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ไปเคารพบูชาสิ่งใดก็เชื่อสิ่งนั้น **ความเชื่อแกกิลสไม่ได้ ศรัทธาแกกิลสไม่ได้ เวลาแกกิลสไม่ได้** องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงละทิ้งสิ่งที่ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ทั้งสิ้น เป็นอภิญา เป็นฉานโลกีย์ เป็นเรื่องของวิญญูะ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพ้นจากวิญญูะเป็นวิวิญญูะ แล้วพ้นจากวิญญูะเห็นใหม่ ถ้าพ้นจากวิญญูะมันพ้นได้อย่างไร เราไม่รู้จักวิญญูะ ไม่รู้จักจิตของเรา ไม่รู้จักค้นหาความทะยานอยากกิเลสของเรา เราจะพ้นจากวิญญูะไปได้อย่างไร

สิ่งที่เราจะพาเกิด พาเกิดคืออวิชา อวิชาคือค้นหาความทะยานอยาก ตั้งแต่พญามาร ลูกหลานพญามารต่างๆ มันปกครองในใจของตน ภาวสวะ ภาวสวะภพชาติ สิ่งที่ว่าจิตของเราเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะเป็นภพเป็นชาติ เป็นภพเป็นชาติเพราะอะไร

เพราะมันมีอวิชาๆ มีการกระทำสร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมา เวลาสร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมามันเป็นวิบากกรรม วิบากกรรมเวลามันเกิดเสวยภพเสวยชาตินี้ไง ถ้ามันมีอวิชาอยู่มันก็พาเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะไง ถ้าการเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะเห็นใหม่ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษาค้นคว้ามาแล้วสิ่งนั้นวางไว้ มันไม่เป็นสิ่งที่แกกิลสได้

เวลาจะแกกิลสได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้คั่นด้วยใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง บุพเพนิวาสานุสติญาณ บุพเพนิวาสานุสติญาณระลึกอดีตชาติๆ คำว่า อดีตชาติคือสิ่งที่ท่านสร้างสมบุญญาธิการมา จตุปปาตญาณถ้ายังไม่สิ้นกิเลส ถ้ายังมีอวิชาที่มีพญามารมัน

ครอบครองดวงใจดวงนั้น มันมีวิชา มีความไม่รู้ มันมีเวรมีกรรมของมัน มันจะต้องเกิดต่อเนื่องของมันไป

อาสาภยญาณทำลายตั้งแต่พญามาร ลูกหลานพญามาร ครอบคร้วของมาร ทำลายทั้งสิ้น เวลาทำลายแล้วเยาะเย้ยมาร เยาะเย้ยมารมาตลอดใจ เพราะมารเป็นเจ้าวัฏจักรที่มันควบคุมหัวใจของสัตว์โลกในวัฏฏะได้ แต่มันไม่สามารถจะขึ้นำครอบงำในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการเห็นใหม่ วางธรรมและวินัยนี้ไว้เห็นใหม่ พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เอหิภิกขุบวชให้เอง เป็นผู้บวชเอง เป็นอุปัชฌาย์ เป็นพ่อเป็นแม่ เวลาเทศนาว่าการอบรมบ่มเพาะๆ จนสิ้นกิเลสไป

เวลาสิ้นกิเลสไป เวลาพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ เราจะทำคุณงามความดี เราไม่ทำชั่ว เราทำจิตใจให้ผ่องใส นี่พระอรหันต์ทั้งสิ้นๆ

เวลาถ้าเป็นพระอรหันต์ทั้งสิ้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม ถ้ามันไม่ใช่สังฆธรรม พระอรหันต์ต้องเห็นข้อบกพร่องในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็ไม่มีใครเห็นข้อบกพร่อง เพราะรู้เหมือนกันเอง ทำได้ด้วยตัวเอง เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูริโก ไม่ต้องไปเอาสมบัติของใครมาวิเคราะห์วิจัย ไม่เอาสมบัติของใครมายึดถือ มาฉ้อมาโกงว่าเป็นสมบัติของเรา

สมบัติของเรา เราก็กแสวงหาของเราเอง ประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาเอง ด้วยอำนาจวาสนาของตน มีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน พยายามขวยขวยของตนขึ้นมา

เวลามันเป็นจริงขึ้นมาในใจๆ เป็นสันติภูริโก มันเห็นแล้วชื่นชม ชื่นบาน มีความกตัญญูทเวที่ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใ้ที่ว่า ๑,๒๕๐ องค์ นี่ก็ถึงบุญถึงคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็อยากไปกราบไปไหว้ไปเคารพบูชาไป

ถ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาจิตใจมันลงในธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมเป็นหนึ่ง
ใจของบุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัตินั้น จะเคารพบูชามาก มีสติสมบูรณ์ มีความสุขความสงบ

สิ่งที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เวลาจะ
ประพฤติปฏิบัติแล้วจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย เนี่ยมันมีฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย
ถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย พระอรหันต์ พระอรหันต์รู้ได้อย่างไรว่าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม เวลาฉันอาหารของนางสุชาดา เราถึงซึ่งกิเลส
นิพพาน เวลาเราฉันอาหารของนายจุนทะเป็นมือสุดท้าย เราถึงซึ่งชั้นนิพพาน

เวลากิเลสนิพพานๆ เวลาสิ้นกิเลสไปในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ สาวกสาวกที่ได้ยินได้ฟังเป็นอัครสาวกต่างๆ ก็ได้สิ้นกิเลสไป
ใจ ถึงซึ่งกิเลสนิพพาน แต่ยังมีดำรงชีพอยู่ เนี่ยเศษส่วน สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ดำรงชีพอยู่
ยังมีเศษส่วน ยังมีชีวิตนี้อยู่ ยังมีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ นี้อยู่

ขันธ์มารๆ ของปุถุชน ขันธ์เป็นมารๆ เห็นไหม พระอรหันต์ขันธ์ไม่เป็นมาร ขันธ์เป็น
ภาระหน้าที่ มันเป็นหน้าที่ๆ หนึ่ง มันเป็นสิ่งที่เหลือ

เราเกิดมาจากอวิชชา อวิชชาพาเราเกิด ด้วยเวรด้วยกรรม เกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เกิดมาด้วยมีบุญกุศล ได้เกิดมาเป็นชาวพุทธ เวลาเกิดเป็นชาวพุทธแล้วมีอำนาจ
วาสนา ยังชวนชวายุไขว่คว้าที่จะประพฤติปฏิบัติ เพื่อจะค้นคว้าหาสัจจะหาความจริงในใจของตน

สิ่งที่ป็นสัจจะความจริงในใจของตน ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาไง ถ้าเป็นจริงขึ้นมามันรู้จริงเห็น
จริงในใจของตน

สิ่งที่ไม่รู้จริงในใจของตนมันก็อวิชชา อวิชชาคือกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันครอบงำ
ในใจนั้นอยู่ ถ้ามันครอบงำในใจนั้นอยู่สิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เนี่ย
ผลของวัฏฏะนั้นเป็นผลของสัจจะของความจริง

แต่เวลากิเลสค้นหาความทะยานอยากเกิดในใจ เขาว่าเสวยภพ เสวยชาติ ความคิดๆ หนึ่งก็เป็นภพชาติหนึ่ง สิ่งนั้นก็ความจริงในแนวทางของการประพฤติปฏิบัติ แต่ถ้าเป็นทางวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่องวิญญูะ มันก็มีกามภพ รูปภพ อรูปภพ เป็นสัจจะ เป็นความจริง ถ้าเราศึกษาไปแล้วถ้ามันเข้าใจของมันนะ เข้าใจนี้เข้าใจเป็นความเชื่อ ความเชื่อแกก็เลสไม่ได้

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ เวลาแก้ไข แก้ไขสาวกสาวกะที่สิ้นกิเลสไปๆ เวลาสิ้นกิเลสไปอันนั้นเป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นสัจจะความจริงเห็นใหม่ เวลาวางธรรมวินัยนี้เป็นปริยัติ ปริยัตินี้เป็นทฤษฎีที่เราศึกษาทางโลก ศึกษาทางวิชาการนั้นศึกษาไว้เป็นวิชาชีพ เป็นอาชีพของเรา

แต่เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์ หน้าที่ของเราเห็นใหม่ เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาถึงอริยสัจ ศึกษาถึงสัจจะความจริง ศึกษาถึงแก่นแท้ของมนุษย์ใจ

แก่นแท้ของมนุษย์เห็นใหม่ เวลาเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดาๆ เป็นเรื่องธรรมดาเพราะอะไร เป็นเรื่องธรรมดาเพราะว่าถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาวกสาวกะสิ้นกิเลสไปแล้ว มันไม่มีกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันเห็น มันเข้าใจตามสัจจะตามเป็นจริง คนเกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา มันเรื่องธรรมดาของวิญญูะนี้ไง มันเรื่องธรรมดาของวิญญูะ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับเป็นธรรมดา อันนี้ผลของวิญญูะ

แต่เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งที่เกิดขึ้นๆ เกิดขึ้นจากภวานามยปัญญา เกิดขึ้นจากในใจของตน เพราะในใจของตนฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธัมมจักกัฯ เวลาจับต้องในใจของตน จับได้ๆ จับได้คือจับอารมณ์ความรู้สึกของตนได้ แล้วพิจารณาของพระอัญญาโกณฑัญญะไป เกิดภวานามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภวานา นี้แทงทะลุไป

อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ

พระอัสสชิ พระมหานามต่างๆ อีก ๔ องค์ จับไม่ได้ๆ จิตเห็นอาการของจิต จิตจับกิเลสได้ ถ้าที่จับไม่ได้ มันก็ไม่ใช่ว่าจับดั่ง ไม่ใช่สันทิฏฐิโกของใจดวงนั้น ใจดวงนั้นๆ ใจจากภายในใจ

การเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย เป็นเรื่องธรรมดาๆ เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อัครสาวกต่างๆ ท่านสิ้นกิเลสไปแล้ว สิ้นกิเลส คืออวิชชาคือความไม่รู้ แล้วมันรู้แจ้งเห็นจริงไปแล้ว มันจะไปฝันอะไร มันก็เป็นสัจจะเป็นความจริงเป็นธรรมดา ลาวัณฐะ สิ่งที่เกิดขึ้นเวียนวายตายเกิดในวัณฐะ แล้วคนที่มีกิเลสต้นหาความทะยานอยากก็จะเกิดต่อเนื่องไปๆ การเกิดนั้นสำคัญที่สุด เพราะการเกิดแล้วก็แก่ แล้วก็เจ็บ แล้วก็ตาย เพราะมีการเกิดไป

แต่เวลาสุปาติเสสนิพพาน พระอรหันต์เห็นไหม ท่านลาวัณฐะๆ ลาวัณฐะเพราะนี่เป็นเศษส่วนที่มันเหลืออยู่กับชีวิตนี้ไง เหลืออยู่กับชีวิตนี้เพราะได้สร้างเวรสร้างกรรมถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ไง แล้วมีอำนาจวาสนาได้ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมีการประพฤติปฏิบัติไปถึงสิ้นกิเลสไป

ลาวัณฐะ ลาแล้วกามภพ รูปภพ อรูปภพ ลา ลาแล้ว มันลาที่ไหน มันลาตั้งแต่หัวใจที่สิ้นกิเลสตอนนั้น สิ้นกิเลสไปแล้วมันไม่มีเชื้อไขที่มันจะไปเกิดได้อีกแล้ว พระอรหันต์ไม่มีการเกิดอีกแล้ว

ถ้ายังเกิดอีก เป็นพระอรหันต์จอมปลอม เป็นพวกมารยาสาไถย เป็นพวกหลวงโลก

แต่ถ้าเป็นความจริง จบ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายเพราะไม่มีการเกิด ไม่มีการเกิดเพราะไม่มีอวิชชาไง มันจะไปเกิดที่ไหน จะไปเกิดได้อย่างไร เพราะมันไม่มีมันไม่มี มันไม่มีแต่มันยังมีชีวิตอยู่ไง นี่เสวยวิมุตติสุขๆ ใจ

เวลาเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาแล้วมันเป็นสัจจะความจริงขึ้นมา เทศนาว่าการปรารถนามา รื้อสัตว์ชนสัตว์ใจ เวลาตรัสรู้แล้ว โอ้โฮ! มันละเอียดลึกซึ้ง มันเป็นเส้นผมบังภูเขา

ธรรมดาของสิ่งพลังงานต้องส่งออก ธรรมดาของมนุษย์ก็มีแต่ความรู้สึกรู้สึกนึกคิด คิดแต่ทางวิชาการ คิดแต่ทางโลก คิดแต่วิชาชีพ คิดแต่ส่งออกไปทั้งสิ้น

แล้วคนที่มีความคิดสวนกระแสกลับเข้ามาในใจของตนมันเป็นไปได้ยาก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับๆ ใจ ท่านทอดธุระเลย จะไปสอนมันได้อย่างไร ยิ่งสอนมันก็ว่ายิ่งโง่

ถ้าสอน สอนทางโลก สอนวิทยาศาสตร์ แสวงหาเพื่อลาภ เพื่อสักการะ เพื่อชื่อเสียง เพื่อกิตติศัพท์ กิตติคุณของตน ไปกว่านั้นเอามาเป็นสมบัติของตนเยอะแยะไปหมด นั่นคือความพอใจของกิเลสใจ แล้วเราไปสอนให้เขาละ ให้เขาวาง ให้เขาทวนกระแสกลับมา ใครจะฟังเห็นไหม ทอดธุระสุดท้ายจนพรหมนิมิตใจ

สิ่งที่ว่ามันลึกลับมหัศจรรย์ จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ เพราะมันมีกิเลสต่อต้าน มันมีความลึกลับซับซ้อนในใจของตนยังทำไม่ได้ใจ ถึงเวลาพรหมมานิมิต แล้วสิ่งที่ว่าสร้างอำนาจวาสนามาก็จะเทศนาว่าการ เล็งญาณๆ เลย เล็งญาณใครมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน นี่ใจ ระลึกถึงอุทกดาบส อาหารดาบส ตายไปเสียแล้ว คิดถึงปัญจวัคคีย์

นี่พูดถึงว่า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะรื้อสัตว์ชนสัตว์นะ

แล้วในสมัยปัจจุบันนี้ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านพยายามแสดงธรรมๆ ท่านก็ดูอำนาจวาสนาของคน นี่ใจ คนมีอำนาจวาสนาหรือไม่ ใจมันลงหรือไม่ ใจมันเคารพบูชาหรือไม่ ถ้ามันลงธรรม มันเคารพบูชาธรรม มันก็มีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติธรรม

มันเอาธรรมมาลวงโลก มันว่ามันยิ่งใหญ่ เอาธรรมะนี้เป็นสินค้า คอยหลอกลวง หลอกลวงโลกเพื่อผลประโยชน์ของตน มันไม่ใช่เรื่องของศาสนาใจ

เพราะเรื่องของศาสนามันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันทิฎฐิโก แล้วตั้งแต่จิตของแต่ละดวง สัตว์โลกต่างๆ ที่มันมีความรู้สึกนึกคิด เขาก็จะแก้ไขในจิตของเขา เขาจะเป็นสมบัติของเขา นั่นเป็นสัจจะเป็นความจริง ไม่ใช่เป็นการลวงโลก

ถ้าเป็นการลวงโลกเห็นไหม มันลวงโลก เพราะลวงโลกเลยไม่ได้ผลประโยชน์กับใครทั้งสิ้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ นะ เวลาแสดงธรรมมีผู้ประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่มีสติปัญญามหาศาลในสมัยพุทธกาล สุกท้ายแล้วนี่มันมีพ่อค้า พ่อค้าคบตีในสมัยพุทธกาล เอ้อ! พระอรหันต์คงจะยุบยอบไปแล้วแหละ ผู้ที่เป็นพระอรหันต์โดยแท้จริง เราจะพิสูจน์กันได้ด้วยอย่างไร

คิดแล้วด้วยศรัทธาด้วยความเชื่อนะ ด้วยความคิดของเขา เอาลำไผ่ ๓ ลำ ผูกต่อกันขึ้นไป ทำบาตรไม้จันทน์ไปแขวนไว้ แล้วประกาศ ถ้ามีพระอรหันต์ให้เหาะมาเอาไม้จันทน์นี้สักที

เวลาประกาศไปทั่ว พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร เวลาครูบาอาจารย์ท่าน ท่านก็เห็นของท่านไง เวลาท่านเดินผ่านไปผ่านมาอยู่นั่นนะ ๒ วันก็แล้ว ๓ วันก็แล้ว ๗ วัน พอ ๗ วันนี่ถ้าไม่มีใครมาเหาะขึ้นไปเอาไม้จันทน์นี้ได้ พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลคงจะเจือจางไปแล้วแหละ ตั้ง ๒ วัน ๓ วัน ๔ วัน ชักเสียใจนะ มันจะครบ ๗ วัน มันจะไม่มีใครมาเอาไป ก็จะไม่มีการอยู่จริง ๆ

นี่พูดถึงนะ เวลาพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะท่านเดินผ่านไปกับลูกศิษย์ลูกหา ลูกศิษย์ของท่าน ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะบอกว่า คบตีเขาเสียใจแล้วละว่ามันจะไม่มีพระอรหันต์ ลูกศิษย์ก็บอกให้พระโมคคัลลานะเหาะขึ้นไปเลย พระโมคคัลลานะบอกว่า ลูกศิษย์เหาะขึ้นไปเลย

มันเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องอภิญญา เรื่องฌานโลกีย์เป็นเรื่องธรรมดา แต่มันไม่ใช่เรื่องอริยสังขาร เรื่องอริยสังขารมันทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวิฆเนศวร ศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ ทำลายอวิชชา ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวยวิมุตติสุขๆ นั่นเป็นสังขาร นั่นเป็นความจริง

ไอ้อภิญญานี้เกิดจากสมาธิ เกิดจากพลังงาน พลังงานที่ใจที่ใครมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน มันจริตินิสัย มันเป็นเรื่องของอภิญญา

ถ้าพูดถึงพระโมคคัลลานะกับลูกศิษย์ของท่านก็เป็นเรื่องธรรมดาๆ แต่เรื่องอริยสังขารนี้ยิ่งสำคัญกว่า เรื่องสังขารเรื่องความจริงในใจ ก็เกี่ยวกันอยู่อย่างนั้น

มันมีไอ้พวกลวงโลก พวกเดียรฉัตรใจ เขาก็อยู่ในราชคฤห์นั่นเหมือนกัน เขาก็บอกว่า เขาก็
ปรึกษากัน ปรึกษากับลูกศิษย์ของเขา บอก ไม่มีใครเหาะขึ้นไปเอาเลย เราจะเหาะขึ้นไปเอา เอาไหม
แล้วบอก เราเหาะไม่ได้ทำอย่างไรล่ะ ไม่ทำอย่างไร

ก็นัดแนะกัน ก็ไปบ้านเศรษฐีนั้น ไปถึงบ้านเศรษฐีนั้นก็บอกว่า เราเป็นพระอรหันต์ เป็นพระ
อรหันต์ที่ลวงโลก เราเหาะขึ้นไปเอาไม้จันทน์ก็ได้ เราทำอะไรก็ได้ แต่เรายังไม่ยอมทำ

เอาจมมาให้เราเถิด

คบหบดีเขาไม่สนใจหรอก คนที่ฉลาด คนที่มีปัญญา เขาไม่สนใจไอ้พวกลวงโลก เขาไม่สนใจฟัง
เพราะมันไม่มีเหตุมีผลไง พอไม่มีเหตุมีผล เขานัดแนะกันแล้วไง อาจารย์เขาบอกว่า ท่านไม่เชื่อใช่ไหม
ไม่เชื่อจะเหาะขึ้นไปเดี๋ยวนี้เลย ไอ้ลูกศิษย์เขานัดแนะกันแล้ว เหาะไม่ได้ๆ ไม้จันทน์มันไม่มีค่า ทำไม
ต้องถึงกับเหาะได้ เราไม่เหาะๆ ลูกศิษย์กับอาจารย์เขานัดแนะกันมาอยู่แล้วไง

แต่เศรษฐีเขาไม่เชื่อหรอก คนมีปัญญาเขาไม่เชื่อ ไม่เชื่อสิ่งที่ไม่ใช่เหตุไม่มีผล สิ่งที่ไม่เป็นความ
จริง ไอ้พวกลวงโลกมันเห็นแต่ผลประโยชน์ เห็นแก่ชื่อเสียงกิตติศัพท์ กิตติคุณไง เทียวหลอกเทียวลวง
เทียวพยายามชักชวนให้คนเขามายอมจำนนกับความลวงโลกของตนไง เขาไม่ให้

พอเขาไม่ให้ พระโมคคัลลานะก็บิณฑบาตผ่านไป สูดท้ายแล้วพอเที่ยงกันไปเที่ยงกันมาว่าให้ลูก
ศิษย์เหาะขึ้นไปเอา ลูกศิษย์กับอาจารย์เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน มีคุณธรรมเหมือนกัน มันเข้าใจ
เข้าใจหมด

ถ้าสิ้นกิเลสไปแล้ว กิเลสมันคือกิเลสไง อภิญญาเป็นอภิญญาไง แล้วเข้ากันโดยธาตุ ลูกศิษย์
ของพระสารีบุตร ๕๐๐ ก็เป็นผู้ที่มีสติปัญญา เป็นปัญญาวิมุตติ ถ้าเป็นลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะก็มี
ฤทธิ์เหมือนพระโมคคัลลานะชอบเหมือนกัน ความถนัดเหมือนกัน

สิ่งที่ว่าเวลาสิ้นกิเลสไปแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการจนพระโมคคัลลานะ
สิ้นกิเลสไป พระโมคคัลลานะเห็นไหม บริษัทบริวารที่ท่านสำเร็จไปก่อนหน้านั้นแล้วมีฤทธิ์มีเดช
เหมือนกัน เข้ากันโดยธาตุ เหาะขึ้นไปเลย เหาะขึ้นไปแล้วเอาบาตรไม้จันทน์นั้นวน ๓ รอบ แล้วลงมา

คบหานี้ท่านดีใจนะ คนมีสติมีปัญญา เขามีสติปัญญาแค่นั้น แต่ว่าถ้าคนมีพลังพิเศษมีอำนาจวาสนาทำอย่างนั้นได้ ก็น่าเคารพบูชา นี่เป็นเรื่องของโลก เรื่องของโลกที่เห็นกันด้วยตาเนื้อ แต่เขาไม่รู้จักมรรคจักผลหรอก

ถ้ารู้จักมรรครู้จักผลขึ้นมา มันจะมีคุณธรรมในหัวใจ มรรคกับผลเห็นไหม สิ่งที่เป็นเหตุเป็นผล สิ่งที่เกิดขึ้นกับใจ จิตเห็นอาการของจิต ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ที่มันแก้ไขเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป มันเป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาในพระพุทธศาสนา

เวลาเหาะไปแล้ว คบหานี้เขาก็ดีใจ อ้อ! ยังเคารพบูชาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ต่อเนื่องไป ก่อนหน้านั้นพระโมคคัลลานะกับลูกศิษย์พระโมคคัลลานะที่ว่าเหาะขึ้นไปเอาไม้จันทน์ จะไปบิณฑบาตที่ไหนก็ต้องให้เหาะ เดินไปไหนมีคนล้อมหน้าล้อมหลังตามไปหมดเลย อยากให้เหาะให้ดู

คนมีชื่อเสียงมีกิตติศัพท์ กิตติคุณ กับเรื่องอภิญญาก็มี เรื่องพรหมศาสตร์ เรื่องหมอดู เรื่องการทำนายทายทัก มันมีไปหมดละ แต่ที่มันเป็นเรื่องของอภิญญา เรื่องของสยิตติ เรื่องของโลกเขาไป เรื่องของโลกมันดีจริงฉานวิชา มันวิชาทำให้เนิ่นช้าไป แต่คนที่มีความอำนาจวาสนามันเป็นจริงเป็นนิสสัย มันเป็นธรรมดาของคนคนนั้นไป เวลามันรำลือไปถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอบสวนเลย ประชุมสงฆ์แล้วสอบสวน ลูกศิษย์พระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะ

นี่ประชาชนเขาบอกว่าเธอเหาะขึ้นไปเอาไม้จันทน์เลยหรือ บาทรไม้จันทน์นั้นนะ

เครับ เกล้ากระผมเหาะขึ้นไปเอามา

แล้วเธอทำทำไม

ทำเพราะเห็นแก่น้ำใจของคบหานี้ เพื่อให้เขามั่นคงในพระพุทธศาสนา

สิ่งที่ทำนั้นมันผิด มันไม่สมควร นี่เป็นเรื่องของโลกๆ เรื่องการทำอย่างนี้แล้ว ต่อไปก่อนจะบิณฑบาต เขาก็ต่อรองอย่างนั้นนะสิ

นี่ถึงลงโทษ ลงโทษปรับอาบัติ ถึงได้ห้ามภิกษุอวดอุตริมนุสสรธรรม ธรรมที่เหนื้อมนุษย์ๆ แล้ว
เอาไม้จันทน์นั้นเอาไปทุบทิ้งเสีย ลากที่ได้มาด้วยความไม่เป็นมงคลทำลายซะ

**เพราะชีวิตที่เลี้ยงชีพด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่องใจ เลี้ยงชีพด้วยปลีแข่งใจ ทำภิกษาจาร
เลี้ยงชีพใจ เลี้ยงชีพมาเพื่อประพฤติปฏิบัติให้เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาใจ**

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติเลย ห้ามอวดอุตริมนุสสรธรรม พอองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าห้ามปรามปั๊บ โอ! ไอ้พวกเดียรถีย์มันยังได้ใจใหญ่เลย ทีนี้มันยังทำยิ่งทายเป็นใหญ่
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปกครองสงฆ์ ปกครองสงฆ์เพื่อพระพุทธศาสนา ด้วยเหตุด้วยผล ด้วย
สัจจะด้วยความจริง ด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยสังฆธรรม ด้วยบุญ ด้วยกุศล เวลา
ปกครองคุ้มครองสงฆ์ใจ

เวลาเดียรถีย์ได้โอกาส ไอ้พวกหลงโลกทำทายเป็นใหญ่ว่าจะแสดงฤทธิ์อย่างนั้น แสดงฤทธิ์อย่าง
นี้ เหาะเอาไม้จันทน์มันก็ไปหลอกลวงเขา นัดแนะกันไปทำท่าว่าจะเหาะๆ แต่เหาะไม่ได้ เพราะอะไร
เหาะไม่ได้แล้วมีกิเลสด้วยนะ อยากเอาของเขาด้วยนะ อยากให้เขาเคารพบูชาด้วยนะ อยากให้นับถือ
เวลาก็นัดแนะกัน แต่พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติขึ้นมา บัญญัติว่าห้ามอวดอุตริมนุส
สรธรรม เขาทำเลยว่าจะแสดงฤทธิ์แสดงเดชเห็นไหม

เวลาสังคมโลกเขาก็มีการแข่งขัน มีการเหยียบย่ำทำลายกัน ทำทายนี่ ทำทายนจนพระเนย
เพราะเราปิดการแสดงออกอย่างนั้น เขามาเยาะมาเย้ยมาถากมาถาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
รับทำ รับทำเลย พอรับทำขึ้นมา ลูกศิษย์ลูกหาที่พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรเข้าไปเคารพ ไปกราบ
ไหว้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วบอกว่า

เจะขอรับภาระหน้าที่นี้เอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นผู้ยิ่งใหญ่อยู่
แล้ว การแสดงนั้นลดตัวไปเพื่อคนอื่น มันไม่เป็นประโยชน์สิ่งใดทั้งสิ้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ฟังใครทั้งสิ้นเลย พอรับทำขึ้นมาบอกว่า เจะเราจะแสดงธรรม
ที่โคนต้นมะม่วง ไอ้พวกเดียรถีย์มันสั่งลูกศิษย์ลูกหาโค่นหมดเลย มะม่วงโค่นๆ หมดเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพวกจิตตกหบดี พวกคฤหัสถ์ก็เข้าไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บัญญัติธรรมวินัยไว้แล้ว ปาราชิก ๔ ห้ามอวดอุตริมนุสสรรม แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาแสดงเอง มันจะถูกตองดิงามหรือ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอบเขาว่า เรายังคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตถาคตเป็นเจ้าของศาสนา เป็นศาสดา เป็นผู้รู้คัน เป็นผู้รู้พื้นสัจธรรมนั้นขึ้นมา เป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีปัญญาคุณ เมตตาคุณ กรุณาคุณ เผยแผ่นี้รู้สัตว์ชนสัตว์ เราเป็นเจ้าของศาสนา เหมือนกับเราคือเจ้าของสวนมะม่วง สวนมะม่วงเราห้ามคนอื่นเด็ด ห้ามไม่ให้ใครเข้ามาทำลายผลมะม่วงนั้น แต่ของเรา เราเป็นเจ้าของสวน เราจะเก็บเองไม่ได้หรือ

ได้

นี่ด้วยเหตุด้วยผลนะ พวกคหบดีต่างๆ ก็ยอมรับ สุดท้ายแล้วพวกนั้นโค่นมะม่วงๆ

สุดท้ายแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงวันนัด บิณฑบาตมามีคนเอาผลมะม่วงมาใส่ลูกหนึ่ง ท่านฉันมะม่วงนั้นแล้ว แล้วให้เอาผลเมล็ดมะม่วงนั้นไปปลูก โอ้! มันขึ้นมาด้วยอำนาจวาสนาทันทีเลย แล้วพวกเดียรถีย์ก็มา ไอ้พวกหลวงโลก ไอ้พวกหลวงโลกจะมาแข่ง จะมาแข่งขันไฉน เวลาแข่งขันเขาทำสิ่งใดไม่ได้เลย

เวลามะม่วงเกิดขึ้นเอง โดยไอ้พวกหลวงโลกนะ บอกจะแสดงธรรมที่โคนต้นมะม่วง มันก็ให้คนตัดมะม่วงหมดเลย ไม่ให้มีที่แสดง ทั้งๆ ที่มันทำนะ

แต่เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่สนใจกับกระแสรังคมทั้งสิ้น ด้วยบุญญาธิการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาฉันมะม่วงนั้นแล้ว เอาผลมะม่วงนั้นไปให้เขาปลูกขึ้นมา มันโตขึ้นมาจากผลมะม่วง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงยมกปาฏิหาริย์ในพระพุทธศาสนา แสดงขึ้นมา เวลาแสดงขึ้นมาเวลาเหาะขึ้นไป มีไฟออกจากหูหนึ่ง มีน้ำออกหูหนึ่ง มีไฟออกจุมกหนึ่ง ออกหูหนึ่ง มีต่างๆ แสดงอยู่บนอากาศ เห็นกันไปหมดล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาสมบูรณ์แบบที่สุด เพียงแต่ว่าเรื่องอย่างนี้มันเป็น เรื่องโลกๆ แต่ก็แสดงให้เห็นไง แสดงให้เห็นว่ามันมีอยู่จริงไง เวลาแสดงเสร็จแล้ว มันฮือฮา มันเป็นที่ บันลือ ท่านก็ไปจำพรรษาบนดาวดึงส์ ไปเทศน์โปรดมารดาของท่าน

นี่อยู่ในพระไตรปิฎก นี่มันเป็นเรื่องความจริงๆ ทั้งสิ้น ใ้พวกกลางโลกมันคอยบิบบคอยคั้น คอยกระแนะกระแหน คอยหาแต่เศษแต่เลย แต่มันไม่มีความจริงในตัวมันเลย

แต่เป็นความจริงๆ เห็นไหม สัจธรรมเป็นสัจธรรม สิ่งที่เป็นอภิญญานี้เป็นเรื่องอภิญญา แต่อภิญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ห้ามไว้แล้ว สิ่งที่เป็นอวดอุตริมนุสสรธรรม ตั้งแต่ฆาน สมบัติขึ้นไป เพราะฆานสมบัติมันเหนือโลก โลกเขาอยู่กันโดยปกติธรรมดา

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ที่ท่านประพจน์ปฏิบัติของท่านได้ เป็นความจริงของท่าน มันก็เป็น คุณสมบัติของท่านไง ถ้าเป็นคุณสมบัติของท่าน ท่านก็เก็บไว้ในใจของท่านไง ในครอบครัวกรรมฐาน สิ่งที่เขารู้เรื่อง อย่างหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเทศนาว่าการเทวดา อินทร์ พรหม มันยิ่งกว่านี้อีกหลาย เท่า แต่มันก็เป็นความรู้ความเห็นในใจของครูบาอาจารย์ที่ท่านเก็บไว้เป็นคุณสมบัติของท่าน

แต่เวลาท่านเทศนาว่าการ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ก่อนที่เราจะประพจน์ ปฏิบัติ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนา เราถึงจะมาประพจน์ ปฏิบัติกันอยู่ที่นี่ ถ้าเราจะประพจน์ปฏิบัติกันอยู่ที่นี่ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้ทำความ สงบใจเข้ามาก่อน ให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน

เวลาคนที่ทำสมาธิไม่เป็น มันมีพวกที่ใช้ว่าปัญญาๆ ใช้ปัญญาวิมุตติเห็นไหม ไม่ต้องทำสมาธิ สมาธิมันเกิดเอง ใช้ปัญญาไปเลย ใช้ปัญญาไปเลย แล้วก็โต้แย้งนะว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาแสดงธัมมจักกฯ กับปัญจวัคคีย์ ก็ไม่เห็นทำสมาธิเลย

มันไม่มีที่ไหน มันอยู่ในธัมมจักๆ นั่นนะ เวลาธัมมจักๆ เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ มัชฌิมาปฏิบัติทางสายกลาง ทางสายกลางมีอะไร ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ สมาธิชอบ สมาธิ ความชอบธรรมอยู่ในนั้นพร้อม

แล้วบอก มันไม่มีสมาธิ มันไม่มีสอนสมาธิเลย

เพราะปัญจวัคคีย์เขาฝึกหัดกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี เขาทำสมาธิโดยพื้นฐาน ของเขามาอยู่แล้ว ด้วยทำพื้นฐานของเขาอยู่แล้ว ฟังธัมมจักๆ มันถึงเข้าใจ มันถึงยกขึ้นสู่วิปัสสนา ได้ เวลาวิปัสสนาได้ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ องค์ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้น สิ่งใดสิ่งหนึ่ง สิ่งใดคือหัวใจใจ สิ่งใดคือสมถกรรมฐานใจ ฐานที่ตั้ง แห่งการงานนั้นใจ ยกทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์มันเกิดที่ไหน เกิดที่หัวใจนั้นใจ พอยกขึ้นมา ทุกข์ เหตุ ให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับด้วยมรรคใจ มรรคมีอะไร มีดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ มีสมาธิชอบ สติชอบ ตรงไหนมันไม่มี มีทั้งนั้น แล้วมันสมดุลงันถึงเป็นมรรคขึ้นมาใจ เวลาเป็นมรรคขึ้นมาเป็นสัจจะเป็น ความจริง

แต่พระอัสสชิ พระมหานามต่างๆ มันยกขึ้นไม่ได้ใจ มันไม่เห็น นี่ปัญญาคนมันไม่เหมือนกัน เวลาปัญญาคนไม่เหมือนกัน ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เวลาทำความจริงขึ้นมามันถึงมีเหตุมีผล มี ที่มาที่ไป จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ สมาธิชอบ งานชอบ เพียรชอบ

แล้วทำสมาธิๆ สมาธิอะไร หลับตาลืมตานั้นลวงโลก มันไม่มีอยู่ในสมาธิ ใ้พวกลวงโลก การลวงโลกเห็นใหม่

แต่ถ้าเป็นความจริง องค์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านสอนทำสมาธิเข้ามาก่อน ทำความสงบ ของใจเข้ามาๆ ไม่บอกว่าทำสมาธิด้วย แต่เวลาทำความสงบใจเข้ามา ถ้าใจสงบแล้วเป็นสมาธิ ถ้าเป็น สมาธิเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนา จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอริยสัจ ถ้ามันเป็น สัจจะเป็นความจริง มันก็เป็นความจริงไป ถ้าเป็นความจริงไป มันอยู่ที่วาสนาเห็นใหม่ ปัญจวัคคีย์ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมองค์แรก

เมื่อนุชย์ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติถ้าจิตเป็นสมาธิหรือไม่ ถ้าจิตเป็นสมาธิมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่
 แม้สมาธิยังทำกันไม่เป็น แล้ววุฒิภาวะอำนาจวาสนาอ่อนแอ ทำอะไรก็ล้มลุกคลุกคลาน ทำ
 อะไรก็ไม่ได้ผล ไม่ได้ผลขึ้นมา เพราะมันทำแล้วไม่ได้ผล แต่เรามีศรัทธามีความเชื่อใจ มีศรัทธาความ
 เชื่อ เวลาคนเสนอแนะในแนวทางใด ทำสมาธิๆ

**พระพุทธเจ้าสอนเรื่องอริยสัจ พระพุทธศาสนาสอนเรื่องมรรค ๔ ผล ๔ สอนเรื่องอริยสัจ
 เรื่องสัจจะเรื่องความจริง แต่มรรค ๔ ผล ๔ มันเกิดขึ้นมา มันมีแต่โลกุตระกับโลกียะ**

โลกียะก็สามัญสำนึกของโลกนี้ไง สำคัญสำนึกของโลกเพราะอะไร เพราะเราเกิดมาเป็น
 มนุษย์เกิดมาโดยสมมุติไง จริงตามสมมุติไง ถ้าจริงตามสมมุติเราศึกษาก็ศึกษามาด้วยภาษาด้วยการ
 สื่อสารก็สมมุติไง สมมุติมันก็เป็นโลกใจ แล้วเป็นโลกขึ้นมาเห็นใหม่

เวลาปฏิบัติธรรมๆ เวลาหลงตาไปหาหลวงปู่มันไง **โฆษา มหาเรียนถึงมหานะ มหา
 การศึกษามา ศึกษานี้เป็นทฤษฎี ทฤษฎีคือปริยัติ เวลาจะปฏิบัติ ปริยัติให้วางไว้ก่อน แล้วปฏิบัติ
 ให้เป็นความจริง แล้วถ้าเป็นความจริงขึ้นมาแล้วมันจะเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันกับทฤษฎี
 ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะผิดพลาดไปไหน**

แต่ไอ้พวกลวงโลก ลวงโลกมันไม่รู้ที่มาที่ไป แล้วพอไม่รู้ที่มาที่ไป มันเอาปริยัติกับปฏิบัติไปยำ
 กัน แล้วก็บอกว่า เวลาจะปฏิบัติมันก็ดินสอดูดตามหนังสือนั่นนะ จนหนังสือจะเน่าแล้ว ยังหลับตา
 ลืมตาอยู่นั้น แล้วมันบอกเป็นปฏิบัติ ไม่มี!

ปริยัติ เหมือนเด็กๆ เรียนหนังสือไง เรียนศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ไง นี่เขาเรียน
 นักรธรรมตรี นักรธรรมโท นักรธรรมเอก เขาก็เรียนกันทั้งนั้น เรียนอยู่นั้นแล้วปฏิบัติเป็นใหม่ จบ ๙
 ประโยค ยังทำสมาธิไม่เป็นเลย เวลาไปหาหลวงปู่ฝันไป

โผมจบ ๙ ประโยค อะไรผมก็รู้หมดเลย แล้วเวลาผมจะปฏิบัติ จะปฏิบัติอย่างไรละ ผมจับตัน
 ขนปลายไม้ถูก

เพราะมันไม่มีวาสนา หลวงปู่ฝันท่านบอกเลย ใ้ให้กำหนด ทุกข์อยู่ที่ไหน ความเจ็บช้ำน้ำใจ มันอยู่ที่ไหน แล้วความเจ็บช้ำน้ำใจ แล้วมันเจ็บขึ้นมา มันเจ็บปวดไหม้ ถ้ามันจะเอาความจริงขึ้นมา ท่านถึงให้ทำความสงบใจเข้ามาก่อน พอทำความสงบของใจเข้ามาก่อนนะ ความเจ็บช้ำน้ำใจมันจะเบาลงๆ นี่ไง ถ้าเป็นสัจจะ เป็นความจริง ถ้าไม่ลวงโลกนะ

พวกลวงโลกมันไม่มีผล มันไม่มีมูลความจริง มันไม่เป็นสันติภูมิโก มันไปอยู่ในทฤษฎี อยู่ในหนังสือ อยู่ในสมุดใจ แล้วก็ท่องปากเปือกปากแฉะนะ นี่มันสัตว์สะเทือนน้ำสะเทือนบกไง

มันเรื่องทางโลกๆ นะ เวลาโลกๆ พวกลวงโลก ดูสิ ที่เขาหลอกลวงกันทางการลงทุนในแชร์ ในคอมพิวเตอร์นั้นไง ให้ผลประโยชน์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ให้ผลประโยชน์ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ให้ผลประโยชน์นี้ไง นี่ลวงโลก ลวงโลกจะหลอกลวงประชาชน หลอกลวงเอาผลประโยชน์นะ

เวลาทางโลกเขาหลอกเขาลวงกัน เวลาเขาหลอกเขาลวงกันนะ หลอกลวงเห็นไหม การลงทุนต่างๆ ก็หลอก หลอกจนเป็นการฉ้อโกงประชาชน ถ้าฉ้อโกงประชาชน ถ้าเขามีหลักฐาน เขาฟ้อง ตำรวจ ตำรวจตามมาจับ พอจับขึ้นมาจะ ไม่ได้ทำ ไม่มี ไม่ได้หลอกลวงใคร หลอกไปแล้ว หลอกเขาเต็มที่แล้ว หลอกเขาเพื่อหลอกลวงเอาทรัพย์เขาทั้งสิ้นไง เวลาผิดกฎหมายขึ้นมาบอก ไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำ

นี่ก็เหมือนกัน ถึงว่าเวลาไอ้สมาธิลวงโลก หลับตาลืมตามันมีอยู่ที่ไหน หลับตาลืมตา **สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา เวลาถ้าเป็นความจริงถ้าไม่ลวงโลก**

เวลาลวงโลกนะ มันหลอกตัวเองก่อน ถ้าตัวเองมีศีลมีศีล คนมีศีลมีศีลนะ เวลาลวงตาท่านสอนไง พระเราไม่ทรงธรรมทรงวินัยใครจะทรง วินัยๆ วินัยก็ศีล ๒๒๗ ใจ วินัยในพระไตรปิฎกไง แล้ววินัยสอนไว้ละ ถ้ามันเชื่อมั่นศีลมันจะไปหลอกไปลวงใคร ถ้ามันจะหลอกลวงใคร มันหลอกตัวเองก่อน

เวลาหลอกตัวเอง หลอกตัวเอง หลงตัวเอง หลงว่าตัวเองรู้ ตัวเองเห็น ตัวเองเก่ง ท่องปากเปือกปากแฉะ เหมือนกับเตี๋ยถึย นัดแนะไว้กับลูกศิษย์ เวลาจะพูดนอกเรื่องคอยสะกิดกันไว้ มีคนคอยขงลูก คอยกำกับบพ มันเรื่องโลกๆ

ในสมัยพุทธกาลนะ เวลาบาตรไม้จันทน์ สิ่งที่คุณคิดว่าเขาเสียใจๆ ความจริงจะไม่มีอยู่ในศาสนาแล้ว ไม่มีพระอรหันต์แล้ว เวลาเขาทำ เขาก็ทำเพื่อจิตใจของคุณคิดนั้น เพื่อคุณคิดนั้นยังศรัทธา ยังเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา

ในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติมา คนที่ให้เชื่อมั่นศรัทธาในพระพุทธศาสนาให้ศรัทธามากขึ้น คนที่ไม่ศรัทธาในพระพุทธศาสนาให้มาศรัทธาในพระพุทธศาสนาแล้วเวลาศรัทธาแล้วให้เขาฝึกหัดฝึกปฏิบัติ

ในวินัยทุกข้อ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติแล้ว คนที่ไม่ศรัทธาให้ศรัทธา คนที่ศรัทธาให้ศรัทธามั่นคงขึ้น ควรข่มใจคนที่ควรข่ม ควรเชิดชูสัมมาสมาธิ ควรเชิดชูผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง

ใจคนหน้าด้านต้องข่มมันไว้ ใจคนหน้าด้านเวลามันศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำนพุดถึงสัมมาทิฏฐิ มิจฉาทิฏฐิ ทำนพุดทั้งสองฝ่าย สามฝ่าย เพราะคนมันมีจริตนิสัย แล้วแต่มันจะรอดช่องออกไปเห็นไหม

เวลาบัญญัติขึ้น มันมีบัญญัติ อนุบัญญัติ บัญญัติซ้ำๆ บัญญัติแล้วพระก็ยังทำๆ อนุบัญญัติต่อเรื่อยๆ ไป กฎหมายข้อหนึ่งบัญญัติแล้วบัญญัติอีกใจ ก็ใจพวกหน้าด้าน ใจพวกวงโลก เวลามันพูดมดเท็จ

ถ้าเป็นความจริงละ ความจริงมันมีสัตย์ มันลงในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่ลวงตนเองก่อน คนเรามันต้องไม่หลอกลวงตนเองก่อน หลอกลวงตนเองแล้วก็ไปหลอกลวงโลก สมาธิวงโลกใจ มันไม่มี หลับตาลืมตา มันหลับตาลืมตามาจากไหน สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา ลืมตาอย่างไร มันไม่เห็น

สัมมาสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนา ยกขึ้นสู่วิปัสสนาระดับของปัญญา ปัญญามันจะเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นจากผู้ที่มิว่าสนา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมองค์เดียว พระอัสสชิยังไม่ได้เห็น ต้องตอกย้ำแล้วตอกย้ำอีกจนกว่าจะเห็นได้ นี้ว่าสนาคนไม่เหมือนกันอย่างนี้

แล้วเวลาจะให้ท่องจำไง สឹมตา สឹมตาแล้วจรณะ ๑๔ ๑๕ ๒๐ ใ้มนี่มันสอนเด็กๆ สอนเด็กให้ท่องหนังสือ แล้วก็ไปรู้ไปเห็น เห็นอะไร ถ้าเห็นมันจะซื่อสัตย์ เพราะอะไร เพราะการปฏิบัติศีล สมาธิ ปัญญา ทุศีล โภกมตเท็จ แล้วหลอกตัวเอง ซักเข้า ซักออก พุดไม่มีสัตย์ไม่มีความจริง ถ้ามีสัตย์มีความจริง มันมีสัตย์มีความจริงนะ มีสัตย์มีความจริงมันมีความรู้ องค์กรความรู้ไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาสมัยพุทธกาล เวลาแก้จิต แก้จิตใจ เวลาพระผู้ประพฤติปฏิบัติ พระธรรมกถึกผู้ประพฤติปฏิบัติ วินัยธร วินัยธรก็ท่องจำธรรมวินัยกันต่อเนื่องกันมา ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กรรมฐานไปเข้าป่า เข้าเขาไป เวลาไปประพฤติปฏิบัติมีเหตุขัดข้องทำสิ่งใดแล้วทำไม่ได้ มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กรรมฐานต่อเนื่องกันไป

เวลาจะประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าความจริงขึ้นมาในการปฏิบัติในธรรมกถึก ถ้ามันเป็นจริงนะ เป็นจริงมันมีองค์กรความรู้ มีคุณธรรมไง

คูสิ ลูกศิษย์ของพระสังกัจจายน์ พระโสณะลูกศิษย์ของพระสังกัจจายน์มาจากชนบทประเทศ เวลามาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แสดงธรรมๆ แสดงธรรม ก็นี่ไง มันมีองค์กรความรู้ มีความเห็นของตน ใจมันเห็นอย่างไร สิ่งทีู้ที่เห็นขึ้นมาในหัวใจ หัวใจรู้ อะไร หัวใจเห็นอะไร

ไม่ใช่ว่าจรณะ ๑๔ ๑๕ ใ้มนี่มันธรรมะขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ของเรา อย่างกล่าวตุ้

เขาศึกษามา ศึกษาเป็นทฤษฎี ศึกษามาเป็นปริยัติ ปริยัติ ปฏิบัติ ปริยัติแล้วท่องเอา วิเคราะห์เอา แล้วรู้เลยนะ รู้เลย เข้าใจหมดเลย มันเป็นปริยัติเข้าใจอะไร มันไม่ใช่ปฏิบัติ

ปฏิบัติองค์ความรู้มันจะเกิดขึ้นมา สมาธิก็เป็นสมาธิไง สมาธิมีความสุขความสงบ สมาธิรู้เห็นคุณค่าของใจ แล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่ได้ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา สมาธิก็เสื่อม สมาธิเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญไง ทำความสงบ ทำความสงบบ่อยๆ ครั้งเข้าไ้

ถ้าทำความสงบบ่อยๆ ครั้งเข้า แล้วถ้ามันทุศีลไง ถ้ามันทุศีลเห็นใหม่ เวลาเป็นสมาธิก็มีจฉาไง ถ้าเป็นสัมมาละ มีจฉาคือมันตรััจฉานวิชา วิชาที่ออกนอกเรื่องนอกราว เป็นสมาธิแล้วจะไปรู้ไอนั้นจะไปพยากรณ์ต่างๆ ออกนอกเรื่อง นี่เป็นเรื่องอภิญา นี่เรื่องอภิญา อภิญาเรื่องไสยาศาสตร์ ตรััจฉานวิชา วิชาทำให้เนิ่นช้า

แล้ววิชาพุทธะละ วิชาจะให้รู้จริงละ

วิชาให้รู้จริงเห็นใหม่ มันจะเข้าสู่ความสงบของใจนี้ไง ถ้าใจสงบมันก็มีมีความสุข ทุกข์เห็นใหม่ คนเรามีความทุกข์ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันก็เป็นความสุขขึ้นมา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

จิตที่สงบระงับถ้ามีความสุขขึ้นมา คนมีความสุข มีความอึดเต็มขึ้นมาแล้ว ถ้ามันจะยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันมีโอกาศวิปัสสนา คนที่มันทุกข์มันยาก คนที่หิวกระหาย เวลาอะไรมา มันก็กระโดดคว้า อารมณ์อะไรผ่านเข้ามา มันก็นือริยสัจ ท่องเมื่อกี้เอง เปิดมาเมื่อกี้ โอ้ย! นือริยสัจเลย สว่างโพลงรู้เดี๋ยวนี้เลย

ในวงกรรมฐานนะ เวลาหลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการ สัญญาที่สำคัญมาก ไอนี้เป็นสัญญา ไม่ใช่เป็นปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้น เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านสอนใจ ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมีกำลังแล้ว แล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ามันวิปัสสนาได้ด้วยกำลังสมาธิมันจะเกิดภาวนามยปัญญา แล้วถ้าใช้บ่อยครั้งเข้า เดี่ยวสมาธิมันเสื่อมลง เดี่ยวจะเป็นสัญญา สัญญาแล้วมันถุ่มันไถ มันก็ถุ่มันขวางใจอยู่อย่างนั้นมันไปไหนไม่รอดหรอก

เวลาคนที่ปฏิบัติมาเขารู้ ถ้ามันเป็นความจริงนะ ไม่ใช่พวกลวงโลก ลวงโลกมันลวงตัวมันเอง มันไม่รู้เรื่องอะไรเลย สมาธิยังหลับตาสัมตาทอยู่นี้ มันไปหลับตาสัมตาทที่ไหน สมาธิเป็นสมาธิ จบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่ได้ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ นั่นนะ ถึงว่าโลกุตตรธรรมจะเกิดตรงนั้น

ไอนี้โลกียะ โลกุตระ ถ้าสัมตาทเป็นโลกุตระ ไอนี้หลับตาทนี้เป็นโลกียะ ไอนี้หลับตาททำอะไรไม่ได้

ในวงกรรมฐานมีทั้งหลับตาและลืมตา มีครูบาอาจารย์มากมายที่ถนัดเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน ลืมตาตลอด ไม่เคยหลับตา แล้วเวลาเดินจงกรมจิตที่เป็นสมาธิ เดินจงกรมจะเป็นสมาธิได้ยาก เพราะว่ามันเคลื่อนไหว มันมีแรงกระเพื่อมอยู่ตลอดเวลา แล้วถ้ามันเป็นสมาธิได้ สมาธิในการเดินจงกรมเป็นได้ยากแล้วก็เสื่อมยาก ความเสื่อมยากเพราะมันเป็นแล้วนะ พอมันเป็นแล้วเพราะมันเคลื่อนไหวแล้วเรารู้ทันขนาดนั้น มันก็เป็นสมาธิได้

นี่นั่งสมาธิถ้ามันหลับตา หลับตาเป็นสมาธิได้ง่าย แล้วมันก็เสื่อมได้ง่าย สมาธิได้ง่ายเพราะอะไร เพราะว่าสิ่งที่กระทบด้วยอายตนะมันเบาบางลง แล้วมันก็เป็นสมาธิได้ง่าย แล้วเวลาเสื่อมก็ต้องรักษาอยู่ แม้แต่สมาธิเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ เวลาสมาธิเจริญแล้วเสื่อม แล้วเสื่อม เสื่อมได้อย่างไร

ปฏิบัติมาไม่มีเจริญแล้วเสื่อมเลยหรือ ปฏิบัติมาแล้วไม่รู้จักกิเลส ไม่รู้จักคนไข้เป็นโรคอะไรเลยหรือ

จิตที่มันมีกิเลสมีต้นหาความทะยานอยาก จิตที่มันมีตบอดที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันมีครอบครัวของมาร หลานของมัน ลูกของมัน เหลนของมัน แล้วพ่อแม่ปู่ย่าตายายของมัน แล้วมันเป็นอย่างไร แล้วกิเลสมันเป็นอย่างไร

ก็กิเลสเป็นนามธรรมจะเห็นมันได้อย่างไร มันเป็นนามธรรม แล้วเป็นนามธรรม แล้วใจไม่เป็นนามธรรมหรือ

ใจ กายกับใจ กายกับใจ สิ่งที่เป็นวัตถุธาตุ สิ่งที่ได้รับรู้ได้มันเป็นเรื่องวัตถุธาตุที่จับต้องได้ สิ่งที่มีความรู้สึกนึกคิดเป็นนามธรรมทั้งสิ้น แล้วนามธรรมคิดก็ได้อ คิดซั๊กก็ได้ ใจคิดดีมันก็เป็นความดี ใจคิดชั่วก็เป็นความชั่ว แล้วเวลาเป็นสมาธิขึ้นมาเห็นไหม ความถูกต้องความดีงามขึ้นมามันอยู่ในใจนั้น แล้วมันมีหลับตาลีมนตรงไหน ใจพวกวงโลก สมาธิวงโลกมันหลอกลวงเขาไปทั่ว ลวงตัวเองก่อนนะ

เวลาทางโลก เวลาวงโลกเห็นไหม เรื่องการลงทุน เรื่องการหลอกลวงฉ้อโกงประชาชน ว่ามาลงทุนแล้วจะได้ผลตอบแทน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ มาลงทุนแล้ว ลงทุนครั้งแรกก็ได้

ผลตอบแทน ได้ผลตอบแทนแล้วก็มีใจก็ไปชวนคนอื่นมา เวลาชวนคนอื่นมาแล้ว เวลาลงทุน รอบ ๒ รอบ ๓ ขึ้นมา มันเริ่มติดขัดแล้ว เพราะอะไร เพราะมันเป็นแชร์ลูกโซ่ เอาผู้ลงทุนเก่าไป หลอกลวงคนลงทุนใหม่ เอาผู้ลงทุนใหม่ต่อเนื่องกันไปๆ ถึงที่สุดแล้วมันก็มีผลตอบแทน ผลตอบแทน มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันไม่มีอยู่จริง ไอ้พวกลวงโลก

ลวงโลก ลวงคนทั้งหมด เอาผลประโยชน์ของเขา เอาทรัพย์สินของเขามาเป็นของตน แล้วมาอวด เป็นคนลงทุนเป็นผู้มีอันจะกิน เป็นคหบดีมีเงินมีทอง เอาทรัพย์สินของเขาเอามาเป็นทรัพย์สินของตน ไม่เห็นเลยว่าทรัพย์สินที่เขาแสวงหามันทุกข์ยากขนาดไหน ไม่เห็นเลยนะ ว่าไอ้คนที่ลงทุนไป ชวนญาติพี่น้องของเขาการลงทุน ไปกู้หนี้ยืมสินมาลงทุนกันเลยนะ แล้วให้เขาฉ้อโกงไปไง นี่เขาฉ้อโกง เรื่องทรัพย์สิน

ไอ้พวกชาวพุทธพวกนักประพฤติปฏิบัติแล้วมันก็มีการคาดการณ์ว่าจะทำคุณงามความดี เพื่อหัวใจของตน เพราะหัวใจของตนนะ เวลาถ้ามีอำนาจวาสนาน้อยก็เชื่อกระแสน้ำคัมภีร์ไป กระแสน้ำคัมภีร์ชักนำกันไป

อันนี้มันโกงจิตวิญญาณ ไอ้พวกลวงโลก มันโกงจิตวิญญาณของผู้ที่มีศรัทธา โกงจิตวิญญาณของเขา ของเขา

ถ้าเขาประพฤติปฏิบัติเป็นมิจฉาทิฐิ ถ้ามันสัมมาทิฐิถูกต้องตั้งขนาดไหน เขาปฏิบัติของเขา ก็เป็นบุญเป็นกุศลของเขา แต่เขาปฏิบัติแล้วมันเป็นมิจฉาทิฐิ ถ้าเขาทำสิ่งใดไม่ถูกต้อง มันก็เป็นบาปของเขา มันเป็นบุญเป็นบาปของแต่ละบุคคลที่เขาจะประพฤติปฏิบัติไป

แล้วถ้าเขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาทำของเขาได้ ก็เป็นอยู่ของเขา ถ้าเขาทำไม่ได้ เขามีครูบาอาจารย์ที่แนะนำได้ แล้วถ้าเขาเชื่อใจครูบาอาจารย์ที่ทำได้ ครูบาอาจารย์ก็จะชักนำเขาไปสู่ สัมมาทิฐิ ชักนำเขาเข้ามาสู่อริยสัจ ชักนำเข้ามาสู่พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ไง หัวใจของพระพุทธศาสนา

ไม่ใช่ลืมตาหลับตา แล้วก็ดวงโลก หลอกดวงเขา น้อโกงเขา น้อโกงจิตวิญญาณเขา น้อโกงเรื่องอำนาจวาสนาเขา ให้เขามาเป็นมวชนของตน

นี่ดวงโลก หลอกดวงตัวเองของตนะ เพราะถ้าถ้ามันไม่รู้ไม่เห็น มันก็คือความไม่รู้ไม่เห็น คนปฏิบัติไม่เป็นมันก็ไม่เป็นวันยังค่ำ ถ้าสมาธิมันยังทำสมาธิไม่ได้ แล้วทำสมาธิแล้วพอหลับตาแล้วมันจะเป็นพวกฤษีชีไพร พวกอะไร อันนั้นมันก็ต้องแก้ไปตามอำนาจวาสนาของคน มันเป็นถึงอำนาจวาสนา คนจะเป็นกันอย่างนั้นทุกคนหรือ ไม่มีหรอก ใครจะมีอำนาจวาสนาเหมือนหลวงปู่มั่น

เวลาหลวงปู่มั่นเห็นไหม เวลาจิตของท่านสงบ ท่านฝันนะ เวลาฝัน ฝันของท่านไป เห็นว่าข้ามขอบภพขอบชาติ เวลาขึ้นต่อเนืองไป ได้ขี่ม้าขาวเข้าไปหาตู้พระไตรปิฎกนูนนะ นี่พูดถึงนะ นี่คือวาสนาเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

เวลาท่านปฏิบัติไปล้มลุกคลุกคลาน ท่านก็มีอำนาจวาสนาของท่าน ท่านก็ทำของท่าน สิ่งใดที่เป็นการศึกษาตกบกพร่องก็ศึกษาค้นคว้า เวลาไปปรึกษาก็ปรึกษากับเจ้าคุณอุบาลีฯ ไปปรึกษากับผู้ที่ชำนาญการในทฤษฎีในสังฆธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นั่นเป็นทฤษฎีเห็นไหม แล้วก็เทียบเคียงผลของการปฏิบัติของตนใจ แล้วก็พยายามปฏิบัติของตนขึ้นมา แล้วเวลามาสนทนาธรรมกัน มันเข้ากัน เข้ากัน เข้ากัน เวลาหลวงปู่มั่นท่านติดขัดอย่างใด ท่านก็มาปรึกษากับเจ้าคุณอุบาลีฯ

เวลาท่านพูดถึงการฝายปฏิบัตินะ ท่านก็บอกพวกเจ้าคุณอุบาลีฯ พวกครูบาอาจารย์นี้แหละว่าสิ่งที่ศึกษานั้นมันเป็นทฤษฎี ถ้าความจริงมันต้องปฏิบัติอย่างนี้ แล้วชื่อ นั่นคือชื่อ นั่นคือทฤษฎี ความจริงมันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิโง่ในใจ เวลาเจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านก็พยายามจะปฏิบัติของท่าน ขวนขวายของท่าน หลวงปู่มั่นก็ต้องชี้ทาง

ระหว่างปริยัติกับปฏิบัติเห็นใหม่ เวลาหลวงปู่มั่นท่านพูดกับหลวงตาพระมหาบัว เวลาศึกษานี้ เป็นทฤษฎี เป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสูงสุดเทิดไว้ศรัทธา แล้วใส่ลิ้นชักในสมองไว้ อย่าให้มันออกมา เพราะศึกษาแล้วมันจำอยู่ในสมองนั่นนะ

ไอ้สมองที่ว่าใช้งานทางสมองไง แต่เวลาจิตมันเป็นภavanaเป็นนามธรรมไม่ใช่สมอง สิ่งที่เป็น สมอง ถ้าพูดถึงสมองมันไม่เป็นปัจจุบันแล้ว ถ้าปัจจุบันเกิดจากจิตเดี่ยวนั้นเลย แล้วทันกันไปในหัวใจ นั้น นี่ไง เวลาให้เก็บในลิ้นชักสมองแล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา แล้วประพฤติปฏิบัติไป เวลามันเป็นจริง มันจะเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันตอนที่ท่านศึกษาค้นคว้ากับเจ้าคุณอุบาลีฯ นี่ไง

เวลาสมเด็จพระสังฆราชเห็นใหม่ หลวงปู่มั่นเวลาอยู่ในป่าในเขาไปศึกษากับใคร นี่เราอยู่กับตู้ พระไตรปิฎก เรายังเปิดพระไตรปิฎกทุกวันอยู่นี่ไง

ข้าพเจ้าฟังธรรมตลอดเวลา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเสียงกังวาน เวลาธรรมมันผูกมันกังวาน ขึ้นมาในใจ

ใจ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานที่มันมหัศจรรย์อยู่นี้มันโดนกิเลส มันโดนวิชาครอบงำมันอยู่ในใจ ทำความสงบของใจ สมาธิยังหลับตาสลึมตาอยู่ ยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย มันจะมีอะไรขึ้นมา เวลามันจะผูก ขึ้นมาก็บอกว่าไอ้นั้นมันหลอน ไอ้นั้นมันหลอกหลอน

เวลาเป็นความจริงนะ ความจริงที่มันเกิดขึ้นมันมีรสมีชาตินะ มันจะหลอนอะไร ไอ้หลอนนี้มัน ปุณฺณคนหนานุ่น ไอ้พวกฤษีชีไพร ไอ้พวกอภิถุญญานั่นนะ ถ้ามันยังติดอยู่นั้นมันยังหลอนอยู่นั้น

เทวทัตได้ฉานสมาบัติ เวลาแปลงเป็นงูไปบนศีรษะของอชาตศัตรู เพราะอะไร เพราะจิตมัน เป็นลามก จิตอยากให้เคารพนับถือ ให้เขาเป็นลูกศิษย์ลูกหา เพื่อจะเอาเขามาเป็นบาทฐาน เพื่อการมี ชื่อเสียง นั่นเทวทัต

แต่ถ้ามันเป็นความจริง นี่ไง เวลาที่มันเป็นความจริง เวลาเปรียบเทียบ ถ้ามันเป็นจริงมันไม่ หลงโลก ถ้ามันหลอกตัวเอง หลอกตัวเองแล้วปิดบังไว้ แล้วพยายามจะให้ค่า นี่ไง หลอกตัวเอง หลง ตัวเอง แล้วก็หลอกหลวงคนอื่นต่อเนืองไป สมาธิดวงโลกหลับตาสลึมตา ไม่มี ไม่เป็นอย่างนั้นหรอก

ถ้าเป็นจริง เป็นจริงนะ เราทำความจริงของเรา ทำความเป็นจริงของเรานะ เราก็เกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเหมือนกัน พระไตรปิฎกใครก็ศึกษาได้ นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติ เป็นสาธารณะ ใครก็ศึกษาได้ แล้วศึกษาแล้วนี่มีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน ศึกษาแล้วนี่ทำได้หรือไม่ นี่ไง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ศึกษา ศึกษาแล้วท่านก็พยายามประพฤติปฏิบัติ ท่านพยายามค้นคว้าของท่าน

นี่บอกว่า พระกรรมฐานหลับหลับตามันจะรู้อะไร ไอ้พวกพุทธๆ นี่ โง่งเง่าเต่าตุ่น ไอ้พวกเรานี้พวกค้นคว้า พวกวิเคราะห์วิจัย พวกวิจารณ์ที่ทำประพฤติปฏิบัติโดยไม่ต้องทำสมาธิ พวกนี้จะเจริญก้าวหน้า เห็นหลักรู้กัมมะมาหน้าอยู่นั้น ก้าวหน้าที่ไหน

ถ้าเป็นก้าวหน้าๆ ก้าวหน้านี้ครอบครัวยุทธ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น นี่ไง เวลาก้าวหน้ามันก้าวหน้าในหัวใจนะ หัวใจที่มันทุกข์มันยากนี้ ความทุกข์ทุกคนก็เข้าใจได้ เวลามันทุกข์มันยาก เหน้อ เหม้ทะเลาะเถียงกัน อยากให้เคารพนบ นอบ ให้เขานับถือ พยายามแสดงตัว จุดพลุตัวเองอยู่ตลอดเวลา แล้วมันทุกข์ไหม นั่นนะทุกข์ทั้งนั้น

ถ้าไม่ทุกข์ ไม่หลุดปากออกมาหรอก เขาไม่เชื่อเรา เขาไม่เชื่อเรา ใครจะเชื่อ แล้วทำไมต้องเชื่อพระพุทธเจ้าสอนไม่ให้เชื่อ กาลามสูตร อย่าเชื่อแม้แต่อาจารย์ของตน ความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อมั่น เป็นการชักนำให้เราศึกษา เราค้นคว้า ศรัทธาความเชื่อนั่นนะเป็นสมบัติของเรา

นี่ไง ที่เขามาหลอกหลวง หลอกหลวงตัวเอง เขาหลอกหลวงโลก ก็หลอกหลวงศรัทธาใจ นี่พยายามหลอกหลวงศรัทธา พยายามทำเพื่อความศรัทธาให้ศรัทธาตัวตนใจ นี่ไง สิ่งที่ทำกันอยู่นั่นนะ เพราะมันหลวงโลกใจ มันถึงว่า เขาไม่เชื่อเรา เขาไม่เชื่อเรา

พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ เพราะอะไร เพราะจิตมันเป็นปัจจุัตถ์ เป็นสันติภูมิกอง พระพุทธศาสนายอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมสะอาดผุดผ่อง ตรงนี้ไง ตรงที่ไปแก้จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติไปจนกิเลสมันสิ้นไปแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะอะไร เพราะมันไม่เกิด ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

เวลาคนเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดา ธรรมดาเพราะไม่มีกิเลสต้นหาความทะยานอยากไป
ฟูไปแฟบกับกิเลสนั้น กับหัวใจนั้น ให้หัวใจนั้นตลกอกตลกใจ ให้หัวใจนั้นเห็นเป็นเรื่องมหัศจรรย์ แต่พอ
จิตที่ประพฤติปฏิบัติจนสิ้นกิเลสไปแล้วเป็นเรื่องธรรมดา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังปรินิพพานไปแล้ว แต่ไม่เกิด ไม่มี ไรเกิด ๆ ไม่มีหรอก ถ้า
เกิดแสดงว่ามีอริชชา ถ้าเกิดแสดงว่ามันไม่ห็นต์ ห็นต์ไม่ได้

พระอนาคามียังไม่กลับมาเกิดเลย ไม่กลับมาเกิดเพราะอะไร เพราะเวลาเป็นผู้ประพฤติ
ปฏิบัติตามความเป็นจริงนะ บุคคล ๔ คู่ นี้บุคคล ๔ คู่ นะ ปุณฺณ กัลยาณชน จากปุณฺณคนหนานี้ทำ
สมาธิ สมาธิหลับตาสมาธิอยู่นี้ ถ้าสมาธิหลับตาสมาธิอยู่นี้มันไม่ไปไหนหรอก เพราะมันไปห้วงหลับตา
สมาธิ เพราะห้วงหลับตาสมาธิมันเป็นนิรอรแล้ว มันทำอะไรไม่ได้เรื่องแล้ว

พอหลับตาก็ว่าพวกเราผิด ไรสมาธิ สมาธิแล้วมันจะมีจรณะ ๑๕ หรือยัง แล้วมันจะรู้
อะไรบ้าง นี่สมาธิอะไร มันจะเป็นสมาธิอะไร แล้วก็คอยเทียบเคียงกับสมุตดินสออยู่นั่นนะ กับทฤษฎี
มันเป็นหรือยังไม่เป็น มันใช่ไหม ท่องให้ได้นะ นี่เหมือนสวดปาฏิโมกข์เลย สวดท่องตั้งปาฏิโมกข์แล้ว
พยายามจะสร้างให้เป็นอย่างนั้นเลย นี่หลับตาสมาธิ นี่ปุณฺณคนหนานี้มันจะเป็นสมาธิอย่างไร

ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมาที่กัลยาณชน กัลยาณชนนี่วางหมดแล้ว สมาธิคือจิตสงบนี้ จิตของข้ามี
ความสุข มีความสงบ แล้วข้ามีสติปัญญารู้เท่าทันจิต รู้เท่าทันความคิดของคน รูป รส กลิ่น เสียงเป็น
บ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร รูป รส กลิ่น เสียงที่มันเกิดขึ้นจากจิตนั้น มันเป็นพวงดอกไม้ มัน
ล่อลวงหัวใจ มันเป็นบ่วงแห่งมาร มันรัดคอตายอยู่นั่นนะ อยากดัง อยากใหญ่ อยากมีอำนาจนี่เป็นบวง
ของมารรัดคอตาย นี่เป็นปุณฺณคนหนา

กัลยาณชน รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ถ้ามันละวาง รูป รส
กลิ่น เสียงได้ ละวางๆ มีสติปัญญาเท่าทันได้หมดเลย เสียงสักแต่ว่าเสียง รูปสักแต่ว่ารูป รูปก็เห็นมา
ตั้งแต่สมัยไหนแล้ว รูป รส กลิ่น เสียง ไรรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างหมดแล้ว มันเคยได้สัมผัสมาทั้งสิ้นเลย มัน
ไม่มีอะไรเห็นแปลกประหลาดมหัศจรรย์อะไรเลย มันจะมาหลอกลวงใจของเราไม่ได้เลย สติปัญญา

เท่าที่จิตหมดแล้ว อะไรมันจะทำให้จิตกระเพื่อมล่ะ ถ้าจิตไม่กระเพื่อม มันก็ทำสมาธิทำสมาธิทำได้
ง่ายไง มันมีหลับตาลืมตาใหม่ หลับตาลืมตาหรือเปล่า

เวลามันเป็นสมาธิมันก็เป็นสมาธิไง พอสมาธิก็เป็นกัลยาณชนไง จิตมันรู้ด้วยตัวมันเอง
เลยละ ถ้ากัลยาณชนนี่สมาธิทำได้ง่ายขึ้น เวลามันเสื่อมจากสมาธิก็ทำสมาธิให้มันมันคงขึ้นมาๆ นะ
แล้วจิตสงบแล้วนี่ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่

ในวงกรรมฐานนะ ครูบาอาจารย์ที่ท่านไม่ชำนาญการเท่าไร ท่านจะบอกเลย สมถกรรมฐาน
ยกขึ้นสู่วิปัสสนากรรมฐาน เวลาฝึกหัดทำสมถกรรมฐานก็เกลียดเดียดฉันท์กัน i สมถะมันหันทับหญ้า
สมถะมันแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้

ใครบอกว่าสมาธิแก้กิเลส ไม่มีใครบอกเลย ทุกคนบอกสมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แล้วถ้าทำสมาธิ
แล้วถ้าไม่มีอำนาจสมาธิมันบอกสมาธิเป็นนิพพาน มันติดสมาธิอีกต่างหากนะ เวลาคนที่ติดสมาธิ คือ
ว่า มันสำคัญผิดว่าสมาธิมีคุณค่า สมาธิเลอเลิศจนมันหลงใหลไป

นี่ไอ้พวกวงโลก มันก็หลอกลวงจนฉ้อโกงวิญญาณของคน ไอ้เราตัวเองกิเลสมันหลอก กิเลส
มันปลิ้นมันปล้อน จนเราไม่เข้าใจเลยว่าอะไรเป็นธรรม อะไรเป็นกิเลสไป เป็นสมาธิขึ้นมามันก็ให้ค่า
ด้วยวุฒิภาวะอ่อนแ่อนนิพพานๆ ก็ติดใจ

**นี่สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ ถ้าไม่มีสมาธิมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้ มันยกขึ้นสู่วิปัสสนานี้คือโ
กุตตรธรรม**

ไอ้ที่มันใช้ปัญญา ไอ้ชวนชวายเป็นปัญญา ไอ้สมุตดินสอ ไอ้จันดินสอเนาจนสมาธิ ฝึกหัดสมาธิ
เป็นหลับตาลืมตาอยู่นี่ นี่วงโลกทั้งนั้นเลย เพราะมันไม่เข้าสู่อริยสัจ มันไม่ได้ยกขึ้นสู่วิปัสสนา
เพราะมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่เป็นๆ มันเลยไม่เคยพูดถึงวิปัสสนาเลย มันนกแก้ว นกขุนทองจ้อยๆ
นกแก้วนกขุนทองอยู่อย่างนั้นนะ

ในครอบครัวกรรมฐาน เรื่องสัญญา เรื่องความจำเป็นอันตรายต่อการปฏิบัติมากเลย อันตรายเพราะกิเลสนี้เจ้าเล่ห์มาก แล้วถ้ากิเลสมันได้ยินได้ฟัง ถ้ามันรู้เล่ห์เหลี่ยม มันสร้างภาพ ร้อยแปด ติดอยู่นั้น ติดจนตาย นี่สัญญานี้สำคัญมาก

ถ้ามีศีล มีสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นปัญญา ถ้ามันเป็นปัญญาเป็นภาวนามยปัญญา นี่โสดา ปัตติมรรค โสดาปัตติมรรคพิจารณาไปมันตึงคปทานปล่อยแล้วปล่อยเล่าๆ คำว่า ปล่อยแล้วปล่อยเล่า ปล่อยแล้วปล่อยเล่าเพราะอะไร

เพราะเหตุเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสฟง มีชฌิมปฏิบัติพา ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ใจ เวลางานชอบ เพียรชอบขึ้นมา เวลามรรคสามัคคีมันรวมตัว มันมีกำลังของมันขึ้นมาทีหนึ่ง มันก็จะปล่อยวางๆ ปล่อยวางด้วยวงของมรรคใจ ปล่อยวางด้วยการภาวนามยปัญญาไป

ถ้าปล่อยวางขนาดไหนแล้วนี้ ผู้ที่รู้ง่ายปฏิบัติง่าย รู้ง่ายปฏิบัติยากรู้ยากใจ ผู้ที่มีอำนาจาสนา มากหรือไม่ นี่ภาวนาซ้ำแล้วซ้ำเล่าไป การซ้ำแล้วซ้ำเล่าคือการฝึกฝนของตนไป ประสบการณ์ ของตนมันมีกำลังวาสนามากน้อยขนาดไหนก็ทำของมันไป

นี่ใจ มันจะหลับตาสีมตามาจากไหน มันจะเป็นมรรค ถ้ามรรคนี้โลกุตตระๆ คำว่า โลกุตตระ ี ปากเปียกปากแฉะ หลับตาสีมตา โลภียะ โลกุตตระ ละอะไร ฉ้อโกงจิตวิญญาณเขา หลอกหลวงเขา สมาธิวงโลก มันมีอะไรเป็นจริง ไม่เห็นมี

แต่เวลามีนี้มันมีมรรคมีผลนะ มีเหตุมีผล ครอบครัวกรรมฐานใจ เวลามันยกขึ้นสู่โสดาปัตติ มรรค โสดาปัตติผล โสดาปัตติผล สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สิลัพพตปรามาส สิลัพพตปรามาสรูปคณา ใ้รู้ ครึ่งๆ กลางๆ รู้แล้วถ้ายังครึ่งๆ กลางๆ ยังหลับตาสีมตาอยู่เนี่ย เป็นไปไม่ได้ เข้าสู่มรรคไม่ได้ อริยสัจมี หนึ่งเดียว เป็นไปไม่ได้เลย

ถ้าเป็นไปได้ สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา มรรค ๘ เป็นมรรค ๘ ไม่มี ๗ มี ๘ มี ๖ อยู่ นั้นนะ ชักเข้าชักไปชักมาตามแต่อารมณ์ของตัว นี่หลอกหลวงตน เพราะหลอกหลวงตัวเอง ตัวเองไม่เคย รู้อะไรเลย

เหมือนเล่นหมากรุก เดี่ยวจับตัวนี้ไป เดี่ยวจับตัวนี้มา หมากรุกก็เลสนะ เล่นหมากรุกก็เลสนะ ม้าจะกินเรือ เรือจะกินขุน นี่หมากรุกก็เลสนะ นี่มันเหมือนเล่นหมากรุกอยู่อย่างนั้น ไม่มีตัวมีตน ไม่มีอะไรเป็นจริงเป็นจังเลย สีสัพทปรามาส ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน หลอกกลางตนนั่นนะ เพราะมันไม่มีที่มา

คนจบปริญญา คะแนนมันต้องได้ ถ้าคะแนนไม่ได้ มันจะจบได้อย่างไร ถ้าไม่เคยใช้ปริญญา ไม่เคยตรวจสอบ ไม่เคยส่งข้อสอบ ไม่มีข้อสอบอะไรเลย ไม่มีอะไรเลย มันจะเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาได้อย่างไร มันเอามาจากไหนหลับตาลืมตา ดวงโลกอยู่นั่นนะ

แต่ถ้ามันเป็นจริง โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล นี่ไง พระอนาคามิมรรคไม่มาเกิดบนกามภพ นี่มันเกิดมันตายมันรู้หมดละ มันชัดเจนมันเอาอะไรมาเกิด ถ้ายังมีเกิดมีตายอยู่ ปุณฺชน

อนาคามีไม่มาเกิดบนกามภพอยู่แล้ว กามภพนี้ขาด ไปเกิดบนพรหมนุ่ แล้วพระอรหันต์ไปเลย พระอรหันต์จบแล้ว นี่สิ่งถ้ามันเป็นจริง ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงเห็นไหม ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริง สิ่งที่ว่าเกิด ไม่เกิด เกิดตายแล้วตายเล่า เกิดตายแล้วตายเล่าก็ปุณฺชนไง ผลของวิภูฏะๆ

ผลของวิภูฏะคือสัจจะความจริง จิตดวงใดถ้ามีกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันต้องเวียนวายตายเกิดในวิภูฏะ ไม่มีใครไปหักห้ามมันได้ โดยข้อกฎหมาย โดยข้ออะไรไม่มีทั้งสิ้น มันเป็นสัจจะความจริงในอริยสัจใจดวงนั้น เพราะจิตเวียนวายตายเกิดในวิภูฏะ จิตเดิมแท้ จิตใต้สำนึก มันอยู่ที่ไหน

เวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเสวยภพเสวยชาติเป็นมนุษย์แล้วนะ เวลาเราทำสมาธินี้ภพกลาง เพราะสมาธินี้จะไปไหนก็ได้ สมาธินี้ถ้าทำสมาธิได้ ทำสมาธิ ถ้าทำสมาธิโดยสัมมาสมาธิด้วยความเป็นจริงนะ

ดูสิ ภาพเทวิลเขาทำสมาธิได้ก่อนสมัยพุทธกาล เขาไปนอนบนพรหม เขารู้อดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ สิ่งนี้ผลของสมาธิใจ ผลของสมาธิที่เป็นปุณฺชนใจ ผลของสมาธิที่เดียวรลีย์

นิครนถ์ที่เขาทำกันไง แล้วสมาธิของเขานี้มันเจริญแล้วเสื่อมไง เวลาถ้ามันเจริญขึ้นมา เขาก็มีฤทธิ์มีเดชของเขา เวลามันเสื่อมไปแล้วจบ เวลาเสื่อมไปแล้วนะ เสื่อมแล้วทำอย่างนั้นอีกเกือบเป็นเกือบตาย

แล้วสมาธิเป็นสมาธินี้คนที่ประพฤติกปฏิบัติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์ของเรา นี่ ท่านรู้หมดละ จิตระดับไหน จิตคนเป็นอย่างไร จิตมีคุณค่าแค่ไหน ถ้าจิตมีคุณค่าแค่ไหน จิตทำอย่างไร แล้วมันเป็นสมาธิไม่เป็นสมาธิ ถ้าไม่เป็นสมาธิ หลวงปู่มั่นลูกศิษย์ลูกหามากมายมหาศาลพยายามจะปลุกปั้นขึ้นมา เป่ากระหม่อมมา เป่ากระหม่อมมาไง

หลวงปู่มั่นเป็นโรงงานใหญ่ผู้ผลิตธรรมทายาท ผลิตศาสนทายาท ส่งต่อพระพุทธศาสนาให้กับประเทศไทย ได้มีครูบาอาจารย์ เป็นธรรมโอสถ คอยชี้คอยแจง คอยแก้ไขการประพฤติปฏิบัติที่มันผิดพลาด

การประพฤติปฏิบัติของคน การประพฤติปฏิบัติขึ้นมาี่มันมีกิเลสตัดความทะยานอยาก มันให้ค่าให้คะแนนตัวเองจนเกินไป แล้วบางทีมันไปติดเห็นใหม่ ดูลิ เวลาหลวงตาท่านบอกเลย ถ้าสมาธิมันเป็นปัญญาได้เอง สมาธิมันแก้กิเลสได้ เราติดสมาธิทำไมตั้ง ๕ ปี เวลาหลวงตาท่านบอก ท่านติดสมาธิ เพราะท่านเข้าใจว่านั่นตรงนั้นเป็นสันนิเสส

เวลาหลวงปู่มั่นท่านแก้ไข พยายามแก้ไข เปรียบเทียบตลอดเวลา ถ้าม มหาจิตเป็นอย่างไร i ดีมาก ยอดเยี่ยม i ถ้ามวันไหนก็ดีมากยอดเยี่ยม ดีมากยอดเยี่ยมกับคนที่กำลังค้นคว้าคนกำลังปฏิบัติ ประสบการณ์มีเท่านี้ไง

ถ้าโต้แย้งไปมันก็เกิดทิฐิมานะ เกิดการยึดมั่นถือมั่น โดยไม่ยอมปล่อยวาง ก็แก้ได้ยาก ท่านต้องเปรียบเทียบ i สุขอย่างนั้นไ้ที่ว่ายยอดเยี่ยม มันแค่เศษเนื้อติดฟัน เราก็กินอาหารทุกคน เวลาสิ่งที่มันอยู่ตามซอกฟันรสชาติแค่นั้น i กับกินเต็มคำมันคนละรสชาติเลย สุขอย่างนี้มันสุขแค่เศษเนื้อติดฟัน สุขมากกว่านี้ยังมีอีกเยอะแยะเลย อยากได้ใหม่ i นี่พยายามพูดด้วยเหตุด้วยผล

จนผู้ที่ติด ต้องมาใคร่ครวญ ไตร่ตรอง i เราเป็นแค่นี้จริงๆ หรือ ของเราก็กวีสเศษ ยอดเยี่ยม ดีเลิศแล้ว แล้วทำไมท่านบอกยังมีดีเลิศอะไรไปกว่านี้อีกละ มันควรจะทดสอบใหม่

ไอ้เราว่าเราดีเลิศอยู่แล้ว ดีเลิศอยู่แล้วเพราะรักษาจิตไม่ให้มันเสื่อมไง แล้วถ้ามันมีคุณธรรม แล้วเห็นไหม อกุปธรรมมันไม่มีวันเสื่อม เวลาสมาธิมันเสื่อม ถ้ามีคุณธรรมนี้รองรับอยู่แล้ว รองรับอยู่แล้วแต่อันที่มันจะหลุดพ้นยังไปไม่ถึงไง ท่านพิจารณาแล้วพิจารณาเล่า ใคร่ครวญแล้วจนสุดท้าย จนยอมฟัง อย่างนั้นเราลองดู ลองดูก็ออกค้นคว้า ออกค้นคว้าไปก็ โอโฮ! ไปเจออสุภะข้างหน้า

เวลาไปเจออสุภะเห็นไหม เวลาเต็มที่แล้วพิจารณาจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน พอไม่ได้หลับไม่ได้นอนขึ้นมา ก็คิดถึงท่านอีกแล้ว ไปหาหลวงปู่มันเลย

นี่ว่าติดสมาธิ สมาธินี้ ไอ้เศษเนื้อติดฟัน ตอนนี้อาออกมาพิจารณาแล้วนะ เวลาพิจารณาแล้วพิจารณาจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน

ไอ้นั้นไอ้บ้าสังขาร

คิดมากเกินไปก็ไม่ได้ ต้องมีสมาธิเป็นพื้นฐาน เพราะมันติดสมาธิแล้วมันรังเกียจ พอรังเกียจขึ้นมามันก็จะใช้ปัญญาแต่ฝ่ายเดียว ถ้าปัญญาแต่ฝ่ายเดียว กำลังมันหมดแล้วนี่มันก็เป็นสัญญา พอสัญญาแล้วมันก็ทำอะไรไม่ได้ ทำสิ่งใดก็เป็นไอ้บ้าสังขาร ไอ้บ้าสังขารก็กลับมาทำสมาธิ ท่านบอกว่า

พุทโธๆ เหมือนเด็กหัดใหม่เลย พอพุทโธๆ เต็มที่ สู้กันเต็มที่จนมันเป็นสมาธิได้ ปล่อยให้ไปอสุภะแล้ว

นี่ไง สมาธิแกก็เลสไม่ได้ ติดสมาธิอยู่ก็นี่ไง ถ้าหลวงปู่มันยังไม่ได้แก ท่านก็ยังชื่นชมสมาธิของท่านอยู่นั่นไง แต่เวลาหลวงปู่มันแกแล้ว ท่านออกมาแล้ว ท่านใช้ปัญญาของท่าน แล้วใช้ปัญญาแล้วมันก็ต้องมีสมาธิเป็นพื้นฐาน ถ้าไม่มีสมาธิเป็นพื้นฐานมันก็เป็นสัญญา เป็นสมบัติบ้า นั่นนะ ไอ้บ้า บ้าสังขาร บ้าความคิด แต่บ้าอย่างนี้บ้าด้วยกิเลส ไม่ใช่หลงโลก ไม่ใช่สมยอมกับกิเลสแล้วมาหลอกลวงชาวบ้าน โกงจิตวิญญาณของประชาชน

เวลาจะแก ท่านแกใจของท่านก่อนไง พอแกใจของท่าน เวลาหลวงปู่มันท่านนิพพานไป ท่านก็ทำของท่าน ถึงเวลาเห็นไหม เวลามันพลิกมันแพลงขึ้นมา เวลาพิจารณาอสุภะจนหายเจ็บไปเลย

นี่ไง มันไม่มีเหตุมีผลอย่างนี้ไม่เอา กลับมากำหนดรูปสวยๆ สิ่งที่ชอบใจขึ้นมา ๓ วันแรก มันบอกว่าไม่มี ไม่มี ไม่สนใจ พอวันที่ ๓ นี่มันเริ่มกระตุกกระตัก เริ่มรับรู้ ไหนว่าไม่มีใจ

ไอ้ที่บอกว่า ไม่มีกิเลส ไอ้ที่บอกว่า ไม่เคยเจอ ก็มึงค้นไม่เป็น มึงภาวนากันไม่เป็น มึงมันศึกษาเอาด้วยความหลงโลก เอาปริยัติมาเป็นตัวตั้ง แล้วบอกนี่เป็นปฏิบัติ มันเป็นปริยัติแปลง มันไม่มีการปฏิบัติอยู่หรอก ไอ้สมาธิวงโลกลับตาลืมนั่นนะ

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ เราไม่ต้องไปห่วงไปอาทรต่อใคร ใครจะลับตาลืมนั่นเรื่องของเขา เราจะทำสมาธิสมาธิ แล้วเราจะรักษาหัวใจของเรา แล้วเราพยายามค้นคว้า จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา คนที่สมบุกสมบันแล้วก้าวหน้าไปไม่ได้เพราะยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่เป็น ยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้ พอจิตสงบแล้วไปเห็นเทวดา เห็นอินทร์ เห็นพรหม เห็นภพ เห็นชาติ คิดว่าตัวเองได้ธรรม

ไอ้นั้นมันแค่ความเห็น แค่ความเห็นของจิต ความเห็นของจิตก็เป็นเรื่องโลกใจ เพราะอะไร เพราะมันยังยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ไม่พูดอย่างนั้น เวลาคนพิจารณากายๆ เห็นไหม คนที่ภาวนาไม่เป็นบอกกลัว กลัวเห็นวิญญูณ กลัวเห็นผี นั่นนะเรื่องของวิญญูณ

แต่ถ้าเป็นอริยสัจ ไม่ใช่ จิตเห็นอาการของจิต กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา ธัมมานุปัสสนา สติปัฏฐาน ๔ ถ้ามันเป็นความจริงก็เห็นกิเลส คนทำจริงเห็นกิเลสจริงๆ แล้วฆ่ากิเลสได้ สมุจเฉทปหานทำลายกิเลสเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา ไม่หลอกลวงตัวเอง เพราะปัจจัยตั้ง สันติภูมิจิโก รู้เต็มหัวใจ รู้จำเพาะตน

เวลาทุกข์รู้ว่าทุกข์เจ็บแสบปวดรื้อน เวลาภาวนาเป็นธรรมๆ ขึ้นมา เจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญขึ้นมา เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา เวลาตั้งคพหานครแล้วหลงระเริงก็เสื่อมหมด ก็ต้องมาตั้งต้นกันใหม่ ผีกัดกัดกันใหม่ ทำกันใหม่

เวลามันตั้งคพหานครวันนี้เข็ด มันจะตั้งคพหานครปล่อยแล้วปล่อยเล่า ก็ไม่ไว้เนื้อเชื่อใจ ทำต่อเนื่อง ทำต่อเนื่องไป จนเห็นว่ามันสมุจเฉทปหาน ขาดผลัวะ อ้อ! มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอนุปปธรรม มันไม่ได้หลอกลวงใคร รู้จำเพาะตน รู้เต็มหัวใจ

จะบอกลับตาสีมนานี้ไร้สาระ มันเป็นไปได้ มันนอกพระพุทธศาสนา เอวัง